

Spot

Carles Alberola
Roberto García

Introducció / Pasqual Alapont



TEATRE
bromera

‘¡CUATE, AQUÍ HAY TOMATE!’

(Apareixen quatre actors en escena.)

ACTOR 1. *(Al públic.)* Bona nit i moltes gràcies per haver vingut al Teatre Principal. Abans de començar ens agradaria fer-vos una pregunta. Quants de vosaltres no heu vist pel carrer un xic o una xica espectaculars i no heu dit que eren un *Bollycao* o una *Barbie Superstar*? Qui no s’ha llevat de damunt algun pesat com si fóra un *Kleenex*? I qui no li ha dit a la seua parella, mentre féieu l’amor, *toma flan Danone, no pares, no pares*? La publicitat contamina el nostre llenguatge i, automàticament, ens fa passar de consumidors a venedors. Però, la publicitat també ens ha convertit en persones més cultes. No oblidem que gràcies a ella sabem, per exemple, quins són els ingredients de la *Nocilla*, sabem també que *no pesan los años, pesan los quilos*, i sobretot, sabem que *ocho de*

cada diez personas tienen sarro. Amigues, amics, és evident que alguns espots publicitaris ja formen part de la nostra vida, són com el *Scotch Britte, no se puede estar sin él.*

ACTRIU 1. (*Al públic.*) Arribe a les nits a casa morta de gana, òbric la nevera i no hi ha res.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Para pan pan pan, para pan pan Bimbo.*

ACTOR 2. (*Al públic.*) No sé com ho faig, però cada vegada que bese la meua dona es desmaia.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Colgate, el mal aliento combate.*

ACTRIU 2. (*Al públic.*) Fa quinze anys em vaig comprar una botelleta de colònia així de petita. (*Fa un gest amb els dits.*) La meua família i jo la utilitzem a diari i encara no s'ha acabat.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Miracle, de Lancôme.*

ACTOR 2. (*Al públic.*) Treballe en un local de *striptease* per a dones, però últimament només vénen homes.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Cuando saco los Donnettes me salen amigos por todas partes.*

ACTRIU 1. (*Al públic.*) Em diuen Cleopatra i he descobert com tindre la pell més suau.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Gracias por confiar en Central Lechera Asturiana.*

ACTRIU 2. (*Al públic.*) Hui el cap de personal m'ha tornat a tocar el cul i jo li he buidat un carregador de grapes a la cara.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *U i u a a, i a toma Lacasitos.*

ACTOR 2. (*Al públic.*) Complisc condemna a presó. Aquest matí li he dit al vigilant que m'havia alçat del llit amb lumbago i ell m'ha dit...

ACTOR 1. (*Al públic.*) *A mi plín, yo duermo en Pikolín.*

ACTRIU 1. (*Al públic.*) Estic enamorada de dos homes i no sé quin escollir.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Bic naranja, escribe fino. Bic cristal, escribe normal.*

ACTRIU 2. (*A l'ACTOR 1.*) *Bic.*

ACTOR 2. (*A l'ACTOR 1.*) *Bic.*

ACTRIU 1. (*A l'ACTOR 1.*) *Bic, Bic.*

ACTOR 1. (*A l'ACTRIU 1.*) *Bic.*

ACTRIU 2. (*Al públic.*) El meu home em va convèncer perquè em fera vegetariana. Hui m'he divorciat.

ACTOR 1. (*Al públic.*) *Chorizo Revilla, un sabor que maravilla.*

ACTOR 2. (*Al públic.*) La germana de la meua dona es gita amb mi però jo, en realitat, estic enamorat de la seua filla, la qual no em fa cas

perquè es fica al llit amb el meu fill sempre
que sa mare i ell no estan a la dutxa.

ACTOR 1. (*Al públic.*) ¡Cuate, aquí hay tomate!

'NI GOTA NI GOTA'

(JOAN, excitat, abraça i besa MARTA, la seua dona.)

MARTA. (*Incòmoda.*) Joan, què fas?

JOAN. A tu què et sembla?

MARTA. (*Separant-se d'ell.*) Ací no.

JOAN. (*Perseguint-la.*) Doncs anem al dormitori.

MARTA. (*Demanant-li silenci.*) Txxsst! Espera! (*Parlant cap al lateral.*) Mamà...? Mamà...?

JOAN. (*Abraçant-la per darrere. Molt excitat.*) Però si no ens sent. Fa dues hores que està al bany escoltant la ràdio amb el meu *Walkman*.

MARTA. (*Separant-se de nou. Categòrica.*) Ara no.

JOAN. (*Fart.*) I si ara no, quan?

MARTA. Ja trobarem el *momento Nescafé* per a fer-ho.

JOAN. Sempre dius el mateix.

MARTA. No és tan fàcil. Estem parlant de ma mare.

JOAN. No, estem parlant que ja no tenim intimitat.
(*Abraçant-la.*) Fa mesos que *ni gota ni gota*.

MARTA. (*Excitada.*) Ah! Jo també vull fer un *Wip Express!* (*separant-se d'ell*), però amb ma mare a casa em sent incòmoda.

JOAN. Doncs dis-li que se'n vaja a passejar al parc.

MARTA. Joan, un poc de respecte. Saps que ma mare està malalta.

JOAN. El que sé és que la nostra relació s'ha deteriorat.

MARTA. No la faces culpable.

JOAN. Va vindre a casa a passar una setmana perquè s'havia trencat la cama i ja fa sis mesos que està fent-nos la vida impossible.

MARTA. Ets un exagerat.

JOAN. Però si ens hem aïllat del món. No pot vindre ningú a casa perquè tothom la molesta i no podem eixir per no deixar-la sola.

MARTA. Necessita algú que la cuide.

JOAN. Estic d'acord. (*Pausa.*) Per això el millor seria portar-la... a una residència.

MARTA. Una residència?!

JOAN. Sí.

MARTA. Per res del món l'abandonaria.

JOAN. Allí tindrà atenció les vint-i-quatre hores del dia.

MARTA. No em puc desfer d'ella com si fóra un
moble.

JOAN. Escolta, quan portarem mon pare a l'asil no
posares tants problemes.

MARTA. Però és que ton pare ho necessitava.

JOAN. I ta mare també.

MARTA. Ma mare no confondria mai la botella de
Puleva amb la de *Sánex*.

JOAN. Ah, no? I a mi, per què sempre que em veu
em diu Maribel?

(*Silenci.*)

MARTA. Sé que açò és dur per a tu, però tin pa-
ciència.

JOAN. Pacència?! Però si fa sis mesos que faig
l'amor *a mano*, *Avecrem a mano*.

MARTA. Tots hem de fer un esforç i acomodar-
nos.

JOAN. D'acord, però que comence ta mare. Dis-li
que no se'm pose el xandall *Adidas*, que no
m'utilitze la *Match 3 de Gillette* i, sobretot, que
em diga on m'ha amagat el *DVD Pionner*.

MARTA. Dóna'm temps i li ho diré.

JOAN. Et done tres segons. *Un, dos, tres, Picadora
Moulinex*. Què em dius?

MARTA. (*Irritada.*) Ets un materialista! T'importen més les teues estúpides pertinences que ma mare.

JOAN. (*Agafant-la.*) Vull recuperar *el aroma de mi hogar*.

MARTA. (*Alliberant-se.*) Estàs tornant-te boig!

JOAN. Sí. No, encara no, però ho estaré. Hui, en tornar de la feina, m'ha dit: «Maribel, ets tu?» I jo li he dit: «Sí, sóc jo». (*Desesperat.*) Qui sóc jo?! Maribel o Joan?!

MARTA. (*Consolant-lo.*) Maribel, dic Joan, tranquil·litza't.

JOAN. Si no portem ta mare a una residència, acabarà portant-nos ella a nosaltres.

MARTA. Farem una cosa millor.

JOAN. Quina?

MARTA. Un viatge.

JOAN. Els tres junts? A Lourdes?

MARTA. Podríem pagar una infermera perquè cuidara ma mare una setmana mentre tu i jo ens n'anem a Formentera.

JOAN. Amb quins diners?

MARTA. Gratis, gràcies als punts de la meua targeta *Travel Club*.

JOAN. Què?

MARTA. Fa nou anys que passe la targeta cada ve-

gada que vaig al *Consum*, i he aconseguit acumular 24.000 punts equivalents a un viatge a Formentera.

JOAN. No crec que hi puguem anar.

MARTA. Ara mateix telefonaré a *Travel Club*.

JOAN. I et diran que ja no tens els punts.

MARTA. Te'ls has gastat tu?

JOAN. Ta mare.

MARTA. Què?!

JOAN. Els ha canviat per un tensiòmetre electrònic *Toshiba* d'última generació.

MARTA. (*Molt irritada.*) Com... com ha pogut fer-me això?!

JOAN. De vegades no sap el que fa.

MARTA. No la defenses.

JOAN. Marta, tranquil·litza't.

MARTA. (*Fora de si.*) Després de nou anys passant la targeta (*Fa un gest compulsiu d'utilitzar la targeta.*), vols que em tranquil·litze?

JOAN. Hem d'acomodar-nos.

MARTA. I tant que l'acomodarem. (*Cridant cap al lateral.*) Mamàààà!!!!

(Sona la melodia del 2n Moviment de la Simfonia núm. 9 del «Nou Món» de Dvorak. Apareix la MARE caminant lentament, com

si fóra un gos que està a punt de ser abandonat per l'amo.)

MARE. (*Als dos.*) Jo no ho hauria fet. Jo mai us hauria abandonat. Però si ja ho heu decidit (*Al públic.*), que siga a *Residencias Ocaso*: àmplies instal·lacions, on podrà disfrutar de televisió via satèl·lit i piscina climatitzada, en companyia d'un equip de professionals disposats a reanimar-la en cas de necessitat. *Residencias Ocaso* (*Als dos.*), *donde sí te harán caso.*